YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(seitsemäs jaosto)

30 päivänä syyskuuta 2009 *

Asiassa T-341/07,

Jose Maria Sison, kotipaikka Utrecht (Alankomaat), edustajinaan asianajajat J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses ja W. Kaleck,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bishop ja E. Finnegan,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukevat

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehinään S. Behzadi Spencer ja I. Rao,

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään C. Wissels, M. de Mol, M. Noort ja Y. de Vries,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään P. Aalto ja S. Boelaert,

väliintulijoina,

jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaadittiin alun perin yhtäältä kumoamaan tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätösten 2006/379/EY ja 2006/1008/EY kumoamisesta 28.6.2007 tehty neuvoston päätös 2007/445/ETY (EUVL L 169, s. 58) ja toisaalta määräämään vastaaja maksamaan vahingonkorvausta kantajalle,

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood (esittelevä tuomari) sekä tuomarit D. Šváby ja E. Moavero Milanesi,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kantza,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 30.4.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Käsiteltävänä olevan oikeusriidan ensimmäisten vaiheiden osalta viitataan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-47/03, Sison vastaan neuvosto, 11.7.2007 antamaan tuomioon (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa; jäljempänä asiassa Sison annettu tuomio) ja erityisesti sen 46–70 kohtaan, jossa kuvaillaan ne kantaja Jose Maria Sisonia koskeneet Alankomaissa toteutetut hallinnolliset menettelyt ja tuomioistuinmenettelyt, jotka johtivat Raad van Staten (Alankomaiden korkein hallinto-oikeus) 17.12.1992 antamaan tuomioon (jäljempänä Raad van Staten vuoden 1992 tuomio) ja saman tuomioistuimen 21.2.1995 antamaan tuomioon (jäljempänä Raad van Staten vuoden 1995 tuomio) sekä arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhagen (Haagin piirituomioistuin) Sector Bestuursrechtin, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzakenin (hallinto-oikeudellisen osaston oikeuden yhtenäisestä soveltamisesta ulkomaalaisasioissa vastaavan jaoston) 11.9.1997 antamaan päätökseen (jäljempänä rechtbankin päätös).

2 Asiassa Sison antamallaan tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2005/930/EY kumoamisesta 29.5.2006 tehdyn komission päätöksen 2006/379/EY (EUVL L 144, s. 21) kantajaa koskevilta osin sillä perusteella, ettei päätöstä ollut perusteltu ja että se oli tehty sellaisessa menettelyssä, jossa kantajan puolustautumisoikeuksia ei ollut kunnioitettu, ja ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ollut mahdollisuutta suorittaa kyseisen päätöksen laillisuutta koskevaa valvontaa (ks. asiassa Sison annetun tuomion 226 kohta).

3 Sen jälkeen, kun asiassa Sison järjestettiin suullinen istunto 30.5.2006, mutta ennen kyseisessä asiassa annetun tuomion antamista Euroopan unionin neuvosto teki 28.6.2007 päätöksen 2007/445/EY asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätösten 2006/379/EY ja 2006/1008/EY kumoamisesta (EUVL L 169, s. 58). Neuvosto säilytti kyseisellä päätöksellä kantajan nimen tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 (EUVL L 344, s. 70, oikaisu EUVL 2007, L 164, s. 36 (FR)) liitteessä olevassa luettelossa (jäljempänä riidanalainen luettelo).

4 Ennen kyseisen päätöksen tekemistä neuvosto ilmoitti 23.4.2007 päivätyllä kirjeellä kantajalle, että sen mukaan kantajan kirjaamiseksi riidanalaiseen luetteloon esitetyt perustelut olivat edelleen päteviä ja että se aikoi näin ollen säilyttää kantajan tuossa luettelossa. Tuohon kirjeeseen oli liitetty neuvoston esittämät perustelut. Kantajalle ilmoitettiin myös, että sillä oli mahdollisuus esittää neuvostolle huomautuksia sen aikomuksesta säilyttää kantaja luettelossa samoin kuin neuvoston tämän osalta esittämistä perusteluista sekä kaikki asiakirjat näiden huomautustensa tueksi yhden kuukauden kuluessa.

5 Kyseiseen kirjeeseen liitetyissä perusteluissa neuvosto totesi seuraavaa:

”SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma, Filippiinien kommunistisen puolueen, mukaan lukien NPA, johtaja), syntynyt 8.2.1939 Cabugaossa, Filippiineillä.

Jose Maria Sison on Filippiinien kommunistisen puolueen, mukaan lukien New Peoples' Army (NPA) (Philippines), perustaja ja johtaja; kyseinen ryhmä sisältyy luetteloon yhteisen kannan 2001/931/YUTP 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista ryhmistä, jotka ovat sekaantuneet terroritekoihin. Hän on useaan otteeseen turvautunut väkivaltaan poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi, ja hänen johdettavakseen on annettu NPA, joka on tietyistä Filippiineillä tehdyistä terrori-iskuista vastuussa oleva ryhmä. Nämä teot kuuluvat yhteisen kannan 2001/931/YUTP (jäljempänä yhteinen kanta) 1 artiklan 3 kohdan iii alakohdan – – i ja j alakohdan soveltamisalaan ja ne on yhteisen kannan 1 artiklan 3 kohdan iii [alakohdassa] tarkoitetulla tavalla tehty tarkoituksellisesti.

[Rechtbank] vahvisti 11.9.1997 – – [Raad van Staten vuoden 1995 tuomion]. Raad van Staten hallinto-oikeudellinen osasto katsoi, että Alankomaita koskeva turvapaikkahakemus oli hylätty perustellusti, koska oli esitetty näyttöä siitä, että kyseinen henkilö johti (tai oli yrittänyt johtaa) CPP:n aseellista siipeä NPA:ta, joka on vastuussa tietyistä Filippiineillä tehdyistä terrori-iskuista, ja koska oli myös käynyt ilmi, että hänellä oli yhteyksiä terroristijärjestöihin kaikkialla maailmassa.

[Alankomaiden] ulkoasiainministeri ja valtiovarainministeri päättivät 13.8.2002 tekemällään päätöksellä ('regeling') nro DJZ/BR/749-02 (Sanctieregeling terrorisme 2002), joka julkaistiin Alankomaiden virallisessa lehdessä Staatscourantissa 13.8.2002, jäädyttää kaikki Jose Maria Sisonin ja Filippiinien kommunistisen puolueen, mukaan lukien New People's Armyn (NPA) varat.

Yhdysvaltojen hallitus luokitteli Jose Maria Sisonin nimikkeellä 'Specially Designated Global Terrorist' (maailmanlaajuiseksi terroristiksi erityisesti luokiteltu henkilö) US Executive Order 13224:n mukaisesti. Tällaiseen päätökseen voidaan Yhdysvaltojen oikeuden mukaan hakea muutosta.

Näin ollen Jose Maria Sisonin osalta on yhteisen kannan 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla tehty toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä.

Neuvosto on vakuuttunut siitä, että ne syyt, joiden perusteella Jose Maria Sison sisällytettiin luetteloon sellaisista henkilöistä ja yhteisöistä, joihin sovelletaan asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisia toimenpiteitä, ovat edelleen päteviä.”

6 Kantaja toimitti 22.5.2007 päivätyllä kirjeellä neuvostolle vastauksenaan omat huomautuksensa. Kantaja väitti muun muassa, etteivät Raad van Staten vuoden 1995 tuomio tai rechtbankin päätös täyttäneet sellaisia edellytyksiä, jotka niiden olisi asiassa sovellettavan yhteisön lainsäädännön mukaan täytettävä, jotta ne voisivat toimia perustana varojen jäädyttämistä koskevalle päätökselle. Kantaja myös vaati neuvostoa yhtäältä antamaan hänelle mahdollisuuden tulla kuulluksi ennen uuden varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemistä ja toisaalta lähettämään jäljennökset kirjallisista huomautuksistaan ja kaikista oikeudenkäyntiasiakirjoista asiassa T-47/03 kaikille jäsenvaltioille.

7 Päätös 2007/445 annettiin kantajalle tiedoksi 29.6.2007 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty samat perustelut kuin 23.4.2007 päivättyyn neuvoston kirjeeseen.

8 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2007/445 kumoamisesta 20.12.2007 tekemällään päätöksellä 2007/868/EY (EUVL L 340, s. 100) neuvosto hyväksyi uuden ajantasaistetun luettelon sellaisista henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin mainittua asetusta sovelletaan. Kantajan ja New People’s Armyn (NPA) nimet esiintyvät myös mainitussa luettelossa samoin sanamuodoin kuin päätöksen 2007/445 liitteessä.

9 Päätös 2007/868 annettiin kantajalle tiedoksi 3.1.2008 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty samat perustelut kuin 23.4. ja 29.6.2007 päivättyihin neuvoston kirjeisiin.

10 Päätöksen 2007/868 muuttamisesta 29.4.2008 tekemällään päätöksellä 2008/343/EY (EUVL L 116, s. 25) neuvosto säilytti kantajan riidanalaisessa luettelossa, mutta muutti kantajaa ja Filippiinien kommunistista puoluetta koskevia tietoja päätöksen 2007/868 liitteessä.

11 Päätöksen 2008/343 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Korvataan päätöksen 2007/868/EY liitteessä olevat tiedot, jotka koskevat mainintaa SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma), seuraavasti:

’SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma), syntynyt 8.2.1939 Cabugaossa, Filippiineillä – Filippiinien kommunistisen puolueen, mukaan lukien NPA, johtavassa asemassa oleva henkilö’.”

12 Päätöksen 2008/343 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Korvataan päätöksen 2007/868/EY liitteessä olevat Filippiinien kommunistista puoluetta koskevat tiedot seuraavasti:

’Filippiinien kommunistinen puolue, mukaan lukien New People’s Army NPA, joka on yhteydessä SISON Jose Mariaan (alias Armando Liwanag, alias Joma, Filippiinien kommunistisen puolueen, mukaan lukien NPA, johtavassa asemassa oleva henkilö)’.”

13 Ennen kyseisen päätöksen tekemistä neuvosto ilmoitti 25.2.2008 päivätyllä kirjeellä kantajalle katsovansa, että ne perustelut, joihin oli vedottu kantajan sisällyttämiseksi riidanalaisen luetteloon, olivat yhä päteviä ja että neuvosto aikoi säilyttää kantajan kyseisessä luettelossa. Neuvosto viittasi yhtäältä niihin perusteluihin, jotka kantajalle oli annettu tiedoksi 3.1.2008 päivätyllä kirjeellä. Toisaalta neuvosto totesi, että sille oli annettu uusia tietoja, jotka koskivat erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi 27.12.2001 annetun neuvoston yhteisen kannan 2001/931/YUTP 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja toimivaltaisen viranomaisen päätöksiä (EYVL L 344, s. 93) ja joita tutkittuaan se oli päättänyt muuttaa mainittuja perusteluja. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty sellaiset ajantasaistetut perustelut, joihin neuvosto viittasi. Kantajalle ilmoitettiin myös, että tämä saattoi kuukauden kuluessa esittää neuvostolle huomautuksensa tämän aikeista säilyttää kantaja luettelossa ja niistä perusteluista, joihin se tältä osin vetosi, sekä kaikki näkemyksiään tukevat asiakirjat.

14 Niissä perusteluissa, jotka on liitetty 25.2.2008 päivättyyn kirjeeseen, toistetaan pääasiallisesti samat perustelut kuin ne, jotka kantajalle oli jo annettu tiedoksi. Lisäksi neuvosto totesi seuraavaa:

”[Rechtbank] totesi 13.9.2007 antamassaan tuomiossa (LJN:BB3484), että useat seikat johtavat päätelmään siitä, että Jose Maria Sison on ollut osallisena CPP:n keskuskomiteassa (CC) ja CPP:n aseellisessa siivessä NPA:ssa. [Rechtbank] on myös tullut siihen tulokseen, että useat seikat johtavat päätelmään siitä, että Jose Maria Sisonilla on aina ollut ratkaiseva osa CC:n, CPP:n ja NPA:n maanalaisessa toiminnassa.

Haagin muutoksenhakutuomioistuin totesi 3.10.2007 antamassaan tuomiossa (LJN: BB4662), että oikeudenkäyntiaineistoon sisältyy lukuisia seikkoja, joiden perusteella voidaan katsoa, että Jose Maria Sisonilla on ollut CPP:ssä ratkaiseva osa – joko johtajana tai muuten – niiden lukuisten vuosien aikana, kun hän on ollut maanpaossa.”

15 Kantaja toimitti 24.3.2008 neuvostolle vastauksenaan huomautuksensa. Kantaja toisti kaikki ne väitteensä, jotka se oli aikaisemmin kohdistanut neuvostoon, ja totesi lisäksi erityisesti, etteivät rechtbankin tuomio tai Haagin muutoksenhakutuomioistuimen

tuomio täyttäneet sellaisia edellytyksiä, jotka niiden olisi asiassa sovellettavan yhteisön lainsäädännön mukaan täytettävä, jotta ne voisivat toimia perustana varojen jäädyttämistä koskevalle päätökselle.

16 Päätös 2008/343 annettiin kantajalle tiedoksi 29.4.2008 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty samat perustelut kuin 25.2.2008 päivättyyn neuvoston kirjeeseen.

17 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2007/868 kumoamisesta 15.7.2008 tekemällään päätöksellä 2008/583/EY (EUVL L 188, s. 21) neuvosto hyväksyi uuden ajantasaistetun luettelon sellaisista henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin mainittua asetusta sovelletaan. Kantajan ja NPA:n nimet esiintyvät myös mainitussa luettelossa samoin sanamuodoin kuin päätöksen 2007/868 liitteessä, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2008/343.

18 Päätös 2008/583 annettiin kantajalle tiedoksi 15.7.2008 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty samat perustelut kuin 25.2. ja 29.4.2008 päivättyihin neuvoston kirjeisiin.

19 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2008/583 kumoamisesta 26.1.2009 tekemällään päätöksellä 2009/62/EY (EUVL L 23, s. 25) neuvosto hyväksyi uuden ajantasaistetun luettelon sellaisista henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin mainittua asetusta sovelletaan. Kantajan ja NPA:n nimet esiintyvät myös mainitussa luettelossa samoin sanamuodoin kuin päätöksen 2007/868 liitteessä, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2008/343.

20 Päätös 2009/62 annettiin kantajalle tiedoksi 27.1.2009 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty samat perustelut kuin 25.2., 29.4. ja 15.7.2008 päivättyihin neuvoston kirjeisiin.

21 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2009/62 kumoamisesta annetulla asetuksella (EY) N:o 501/2009 (EUVL L 151, s. 14) neuvosto hyväksyi uuden ajantasaistetun luettelon sellaisista henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin asetusta N:o 2580/2001 sovelletaan. Kantajan ja NPA:n nimet esiintyvät myös mainitussa luettelossa samoin sanamuodoin kuin päätöksen 2009/62 liitteessä.

22 Asetus N:o 501/2009 annettiin kantajalle tiedoksi 16.6.2009 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty samat perustelut kuin 27.1.2009 päivättyyn neuvoston kirjeeseen.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

23 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 10.9.2007 toimittamallaan kannekirjelmällä. Kyseisessä kanteessa vaadittiin aluksi yhtäältä päätöksen 2007/445 kumoamista EY 230 artiklan nojalla ja toisaalta vahingonkorvausta EY 235 ja EY 288 artiklan nojalla.

24 Kantaja esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä jättämällään erillisellä asiakirjalla pyynnön asian nopeutetusta käsittelystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 a artiklan nojalla. Neuvosto esitti 28.9.2007 huomautuksensa tästä pyynnöstä.

25 Ennen tämän pyynnön ratkaisemista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (seitsemäs jaosto) päätti 11.10.2007 työjärjestyksensä 64 artiklan mukaisesti kutsua asianosaisten edustajat epäviralliseen neuvotteluun esittelevän tuomarin läsnä ollessa. Tuo neuvottelu pidettiin 8.11.2007.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (seitsemäs jaosto) päätti 13.11.2007 ratkaista asian EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen osalta nopeutetussa menettelyssä, mikäli kantaja toimittaisi seitsemän päivän kuluessa kannekirjelmän lyhennelmän sekä luettelon liitteistä, jotka vain on otettava huomioon, kantajan epävirallista neuvottelua varten laatiman luonnoksen ja asianosaisille tarkoitettujen käytännön ohjeiden (EUVL 2007, L 232, s. 7) mukaisesti. Kantaja toimi tämän edellytyksen mukaisesti.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen seitsemännen jaoston puheenjohtaja päätti 13.11.2007 antamallaan määräyksellä lykätä asianosaisten pyynnöstä asian käsittelyä EY 235 ja EY 288 artiklaan perustuvan vahingonkorvauskanteen osalta siihen saakka, kun EY 230 artiklaan perustuvan kumoamiskanteen osalta annettaisiin tuomio.

28 Kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.11.2007 toimittamallaan kannekirjelmän lyhennelmällä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa päätöksen 2007/445 ja erityisesti sen liitteessä olevan 1.33 ja 2.7 kohdan niiltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat kantajaa

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Neuvosto vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 5.12.2007 toimittamassaan vastineessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 24.1.2008 toimittamallaan asiakirjalla kantaja pyysi saada mukauttaa vaatimuksiaan, kanneperusteitaan ja väitteitään siten, että ne koskevat päätöstä 2007/868. Kantaja vaatii kyseisessä asiakirjassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ottaa kyseiset mukautetut vaatimukset tutkittaviksi ja katsoo, että kumoamiskanne on kohdistettu päätöstä 2007/868 vastaan

– kumoaa päätöksen 2007/868 osittain ja erityisesti sen liitteessä olevan 1.33 ja 2.7 kohdan niiltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat kantajaa

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 Neuvosto ilmaisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.2.2008 toimittamissaan huomautuksissa kyseistä mukautuspyyntöä koskevan suostumuksensa.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen seitsemännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi asianosaisia kuultuaan 12.2. ja 22.4.2008 antamillaan määräyksillä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan, Alankomaiden kuningaskunnan ja Euroopan yhteisöjen komission väliintulijoiksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

33 Neuvosto toimitti 7.5.2008 päivätyllä kirjeellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jäljennökset päätöksestä 2008/343, siitä kirjeestä, jolla se oli antanut kyseisen päätöksen tiedoksi kantajalle ja kyseiseen kirjeeseen liitetyistä uusista perusteluista. Nämä asiakirjat liitettiin oikeudenkäyntiaineistoon.

34 Kantaja esitti vastauksena huomautuksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.6.2008 toimittamallaan asiakirjalla.

35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.7.2008 toimittamallaan asiakirjalla kantaja pyysi saada mukauttaa vaatimuksiaan, kanneperusteitaan ja väitteitään siten, että ne koskevat päätöstä 2008/343. Kantaja vaatii kyseisessä asiakirjassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ottaa kyseiset mukautetut vaatimukset tutkittaviksi ja katsoo, että kumoamiskanne on kohdistettu päätöstä 2008/343 vastaan

– kumoaa päätöksen 2008/343 osittain ja erityisesti kyseisen päätöksen 1 artiklan sekä 2 artiklan niiltä osin kuin siinä mainitaan kantajan nimi

– kumoaa päätöksen 2007/868 osittain ja erityisesti sen liitteessä olevan 1.33 ja 2.7 kohdan niiltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat kantajaa

– kumoaa päätöksen 2007/445 osittain hänen alkuperäisten vaatimustensa mukaisesti

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

36 Neuvosto ilmaisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 29.7.2008 toimittamissaan huomautuksissa kyseistä mukautuspyyntöä koskevan suostumuksensa ja vastasi kyseiseen asiakirjaan sisältyviin argumentteihin.

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.9.2008 toimittamallaan asiakirjalla kantaja pyysi saada mukauttaa vaatimuksiaan, kanneperusteitaan ja väitteitään siten, että ne koskevat päätöstä 2008/583. Kantaja vaatii kyseisessä asiakirjassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ottaa kyseiset mukautetut vaatimukset tutkittaviksi ja katsoo, että kumoamiskanne on kohdistettu päätöstä 2008/583 vastaan

– kumoaa päätöksen 2008/583 osittain ja erityisesti sen liitteessä olevan 1.26 ja 2.7 kohdan niiltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat kantajaa

– kumoaa päätökset 2007/445, 2007/868 ja 2008/343 osittain hänen edeltävien vaatimustensa mukaisesti

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

38 Neuvosto ilmaisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 10.10.2008 toimittamissaan huomautuksissa kyseistä mukautuspyyntöä koskevan suostumuksensa.

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 26.2.2009 toimittamallaan asiakirjalla kantaja pyysi saada mukauttaa vaatimuksiaan, kanneperusteitaan ja väitteitään siten, että ne koskevat päätöstä 2009/62. Kantaja vaatii kyseisessä asiakirjassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ottaa kyseiset mukautetut vaatimukset tutkittaviksi ja katsoo, että kumoamiskanne on kohdistettu päätöstä 2009/62 vastaan

– kumoaa päätöksen 2009/62 osittain ja erityisesti sen liitteessä olevan 1.26 ja 2.7 kohdan niiltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat kantajaa

– kumoaa päätökset 2007/445, 2007/868 ja 2008/343 ja 2008/583 osittain kantajan edeltävien vaatimusten mukaisesti

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

40 Neuvosto ilmaisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 18.3.2009 toimittamissaan huomautuksissa kyseistä mukautuspyyntöä koskevan suostumuksensa.

41 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (seitsemäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

42 Asianosaisten ja väliintulijoiden – lukuun ottamatta Yhdistynyttä kuningaskuntaa, joka oli vapautettu osallistumasta istuntoon – lausumat ja niiden vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 30.4.2009 pidetyssä istunnossa.

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti istunnossa kantajaa esittämään seitsemän päivän määräajassa sellaisen asiakirjan, joka oli jo liitetty oikeudenkäyntiaineistoon asiassa T-47/03 ja johon kantajan asianajaja oli uudestaan vedonnut tässä oikeudenkäynnissä esittämissään lausumissa, eli sellaisen ilmoituksen, jonka silloinen ulkoasiainministeri J. De Hoop Scheffer esitti vastauksenaan parlamentissa esitettyyn kysymykseen, joka koski CPP:n, NPA:n ja kantajan toimintaa Alankomaissa.

44 Kantajan noudatettua kyseistä kehotusta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti muita asianosaisia ja väliintulijoita toimittamaan kyseistä asiakirjaa koskevat kirjalliset huomautuksensa seitsemän päivän määräajassa, minkä jälkeen suullinen käsittely päätettiin.

45 Kantaja pyysi kirjaamoon 28.6.2009 toimittamallaan asiakirjalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta aloittamaan suullisen menettelyn uudelleen sellaisen prosessinjohtotoimenpiteen mahdollistamiseksi, jolla kantajan sallittaisiin mukauttaa vaatimuksiaan, kanneperusteitaan ja väitteitään asetuksen N:o 501/2009 antaminen huomioon ottaen. Kantaja vaatii kyseisessä asiakirjassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ottaa kyseiset mukautetut vaatimukset tutkittaviksi ja katsoo, että kumoamiskanne on kohdistettu asetusta N:o 501/2009 vastaan

– kumoaa asetuksen 501/2009 osittain ja erityisesti sen liitteessä olevan 1.24 ja 2.7 kohdan niiltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat kantajaa

– kumoaa päätökset 2007/445, 2007/868 ja 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 osittain hänen edeltävien vaatimustensa mukaisesti

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (seitsemäs jaosto) päätti 8.7.2009 antamallaan määräyksellä työjärjestyksen 62 artiklan mukaisesti määrätä suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudestaan. Kirjaamon 10.7.2009 päivätyllä kirjeellä muita asianosaisia ja väliintulijoita kehotettiin ottamaan kantaa edellä 45 kohdassa tarkoitettuun prosessinjohtotoimenpiteiden toteuttamista koskevaan pyyntöön. Asianosaisten ja väliintulijoiden kuulemisen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti tehdä kyseistä pyyntöä koskevan ratkaisun myöhemmin ja suullinen käsittely päätettiin uudelleen 7.8.2009 tehdyllä päätöksellä.

Prosessuaaliset seuraukset, jotka aiheutuvat siitä, että alun perin kanteen kohteena ollut toimi on kumottu ja korvattu muilla toimilla oikeudenkäynnin aikana

47 Kuten edellä esitetystä ilmenee, päätös 2007/445 on sen jälkeen, kun kannekirjelmä toimitettiin, kumottu ja korvattu ensiksi päätöksellä 2007/868, sitten päätöksellä 2008/343, sitten päätöksellä 2008/583, sitten päätöksellä 2009/62 ja lopuksi asetuksella 501/2009. Kantaja on kullakin kerralla pyytänyt saada mukauttaa alkuperäisiä vaatimuksiaan siten, että sen kanne koskee kyseisten neljän päätöksen ja yhden asetuksen kumoamista kantajaa koskevilta osin. Kantaja on myös edelleen pitänyt voimassa aikaisempien, uudella lainsäädännöllä jo kumottujen tointen kumoamista koskevat vaatimuksensa ja vedonnut tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-229/02, PKK vastaan neuvosto, 3.4.2008 antamaan tuomioon (49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) viitaten, että hänellä on edelleen intressi vaatia kaikkien sellaisten tointen kumoamista,

joilla kantaja on sisällytetty riidanalaiseen luetteloon tai säilytetty siinä, huolimatta siitä, että kyseiset toimet on kumottu uudella lainsäädännöllä.

48 Kyseiset pyynnöt on hyväksyttävä sellaisen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti, joka koskee kanteita, jotka on nostettu peräkkäisistä asetuksen N:o 2580/2001 nojalla toteutetuista varojen jäädyttämistä koskevista toimenpiteistä (ks. asia T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto, tuomio 23.10.2008, Kok., s. II-3019, 45–48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; jäljempänä asiassa PMOI I annettu tuomio).

49 Esillä olevassa asiassa nostetun kanteen on suullisen käsittelyn päättymisen hetkellä katsottava koskevan myös päätösten 2007/445, 2007/868, 2008/343 ja 2009/62 ja asetuksen N:o 501/2009 kumoamista kantajaa koskevilta osin, ja asianosaisten ja väliintulijoiden on annettava muotoilla vaatimuksensa, kanneperusteensa ja väitteensä uudelleen tämän uuden seikan valossa, mikä merkitsee sitä, että ne voivat esittää täydentäviä vaatimuksia, kanneperusteita ja väitteitä (ks. vastaavasti asia T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. neuvosto, tuomio 12.12.2006, Kok., s. II-4665, jäljempänä asiassa OMPI annettu tuomio).

50 Koska kantaja on täydentänyt niitä perusteluja, joihin se vetosi perustellakseen päätökset 2007/445 ja 2007/868, perustellessaan päätökset 2008/343/ 2008/583 ja 2009/62 ja asetuksen N:o 501/2009, ja koska kantaja on vastaavasti muuttanut niitä väitteitään, joita se esittää kyseisiä päätöksiä koskevien kumoamisvaatimustensa tueksi, kyseisiä päätöksiä on tässä tuomiossa tarkasteltava jäljempänä erikseen.

Päätösten 2007/445 ja 2007/868 kumoamista koskevat vaatimukset

51 Kantaja esittää tässä nopeutetussa menettelyssä päätöksen 2007/445 kumoamista koskevien vaatimustensa tueksi pääasiallisesti neljä kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ja ilmeistä arviointivirhettä. Toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan rikkomista. Kolmas koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Neljäs koskee yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden loukkaamista ja perusoikeuksien rikkomista.

52 Kantaja katsoo lisäksi, että kyseisillä kanneperusteilla ja niihin liittyvillä väitteillä voidaan soveltuvin osin perustella päätöksen 2007/868 kumoaminen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ja ilmeistä arviointivirhettä

Asianosaisten lausumat

53 Kantaja väittää, että ne perustelut, jotka on liitetty 23.4. ja 29.6.2007 päivättyihin neuvoston kirjeisiin, eivät täytä perusteluja koskevaa vaatimusta, sellaisena kuin siitä on määrätty EY 253 artiklassa ja kuin sitä on täsmennetty oikeuskäytännössä.

54 Kantaja väittää ensinnäkin, ettei neuvosto ole vastannut niihin yksityiskohtaisiin huomautuksiin, jotka kantaja toimitti 22.5.2007, eikä edes maininnut niitä, mikä osoittaa, ettei kyseisiä huomautuksia ole otettu huomioon.

55 Toiseksi kantaja toteaa, että tiedoksiannon sisältävään kirjeeseen liitetyt perustelut ovat ilmeisen virheelliset, joten niitä ei voida pitää oikeudellisesti riittävinä. Ensinnäkin kyseiset perustelut perustuvat joukkoon sellaisia tosiseikkoja koskevia väittämiä, joita ei ole näytetty toteen ja jotka ovat epätäsmällisiä (ks. tältä osin jäljempänä oleva 73 kohta). Toiseksi neuvosto on tulkinnut virheellisesti Raad van Staten vuoden 1995 tuomiota ja rechtbankin päätöstä (ks. tältä osin jäljempänä olevat 75–78 kohta). Kolmanneksi yksikään niistä neljästä kansallisten viranomaisten tekemästä päätöksestä, joihin neuvosto on vedonnut perustellakseen päätöksen 2007/445 tekemisen, ei täytä asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaisia perusteita (ks. tältä osin jäljempänä 74, 79 ja 80 kohta).

56 Kolmanneksi kantaja toteaa, että tiedoksiannon sisältävään kirjeeseen liitetyt perustelut eivät ole asiassa Sison annetussa tuomiossa (198 ja 217 kohta) tarkoitetulla tavalla ”erityisiä ja konkreettisia”. Ensinnäkin neuvosto on tyytynyt luettelemaan yleisiä näkökohtia. Toiseksi neuvosto ei ole selittänyt sitä, miksi kantajan varojen jäädyttäminen oli yhä perusteltua kymmenen vuotta rechtbankin päätöksen ja kaksitoista vuotta Raad van Staten vuoden 1995 tuomion – jotka molemmat koskevat vielä varhaisempia tapahtumia – jälkeen. Kolmanneksi neuvosto ei ole kyennyt selittämään, miten kantajan varojen jäädyttämisellä voitaisiin konkreettisesti myötävaikuttaa terrorismin torjuntaan. Neuvosto ei esitä minkäänlaista näyttöä, jolla pyrittäisiin kohtuudella osoittamaan, että kantaja voisi käyttää varojaan tehdäkseen terroritekoja tai edistääkseen sellaisia vastaisuudessa.

57 Neuvosto – joka viittaa myös niihin argumentteihin, jotka se on esittänyt vastauksena toiseen kanneperusteeseen (jäljempänä 82–85 kohta) – katsoo noudattaneensa varojen jäädyttämistä koskeviin päätöksiin liittyvää perusteluvelvollisuutta, sellaisena kuin sitä on täsmennetty asiassa Sison annetulla tuomiolla, toimittamalla kantajalle sellaisia tarkkoja tietoja, jotka osoittavat, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ovat tehneet kantajan osalta asianmukaisia päätöksiä. Tiedoksiannon sisältävään kirjeeseen liitetyissä perusteluissa täsmennetään myös, että neuvosto on vakuuttunut siitä, että ne perustelut, jotka johtivat kantajan sisällyttämiseen riidanalaiseen luetteloon, ovat yhä päteviä.

58 Neuvosto väittää tältä osin, että kysymys siitä, onko tietyn terroristin tai terroristijärjestön osalta toteutetut rajoittavat toimenpiteet pidettävä voimassa, on luonteeltaan poliittinen kysymys, jonka ratkaiseminen kuuluu yksinomaan lainsäätäjälle. Lainsäätäjän on neuvoston mukaan otettava huomioon kaikki asiaan vaikuttavat seikat ja muun muassa se, että asianomainen henkilö on aikaisemmin osallistunut terroritekoihin, ja

sellaiset aikeet, joita tällä mahdollisesti vastaisuudessa on. Neuvoston olisi myös otettava huomioon toimivaltaisten kansallisten viranomaisten tekemien päätösten luonne. Kaikki nämä seikat liittyvät neuvoston mukaan yksityisten oikeussubjektien turvallisuuteen ja yleisen järjestyksen suojaan, eli sellaisiin aloihin, joilla neuvostolla on laaja harkintavalta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asiassa OMPI antamassaan tuomiossa (138–151 kohta) ja asiassa Sison antamassaan tuomiossa (185–198 kohta) määrittänyt puolustautumisoikeuksiin liittyvien takeiden tarkoituksen silloin, kun kyse on asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaan perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä, sekä näitä takeita koskevat rajoitukset, joita voidaan lainmukaisesti soveltaa asianomaisiin tällaisessa asiayhteydessä.

60 Erityisesti asiassa OMPI annetun tuomion 143–146 ja 151 kohdasta käy ilmi, että sekä varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen perusteluissa että myöhempien päätösten perusteluissa on mainittava sekä asetuksen N:o 2580/2001 soveltamisen oikeudelliset edellytykset, eli erityisesti toimivaltaisen viranomaisen tekemä kansallinen päätös, että myös ne erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo harkintavaltaansa käyttäessään, että asianomaiseen on kohdistettava varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide (ks. myös asiassa PMOI I annetun tuomion 81 kohta).

61 Lisäksi saman tuomion 145 kohdasta ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdasta, johon myös asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa viitataan, käy ilmi, että kun varojen jäädyttämistä koskevat myöhemmät päätökset on tehtävä neuvoston ”tarkistettua” asianomaisen henkilön tilanteen, tarkoituksena on sen varmistaminen, että henkilön säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa ”on perusteltua”, tarvittaessa uusien tietojen tai näytön perusteella (ks. myös asiassa PMOI I annetun tuomion 82 kohta).

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on täsmentänyt tältä osin, että kun varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen perustelut ovat pääasiallisesti samat kuin ne, jotka on esitetty aikaisemman päätöksen yhteydessä, pelkkä tätä koskeva toteamus voi riittää, erityisesti jos se, jota asia koskee, on ryhmä tai yhteisö (ks. asiassa PMOI I annetun tuomion 82 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa käsiteltävänä olevan asian osalta, että neuvosto on kanteen kohteena olevia päätöksiä tehdessään noudattanut asianmukaisesti kyseisiä asioissa OMPI, Sison ja PMOI I annetuissa tuomioissa lueteltuja periaatteita.

64 Neuvosto on nimittäin niissä perusteluissa, jotka se liitti kantajalle osoitettuihin, 23.4. ja 29.6.2007 ja 21.1.2008 päivättyihin kirjeisiin, maininnut sellaiset suhteet, joita sen mukaan oli kantajan, CPP:n ja NPA:n välillä, ja viitannut joukkoon sellaisia tekoja, joita kantajan tai NPA:n väitettiin tehneen ja joiden osalta neuvosto katsoi, että ne kuuluivat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan iii alakohdan i ja j alakohdan soveltamisalaan ja että ne oli tehty kyseisen yhteisen kannan 1 artiklan 3 kohdan iii alakohdassa mainitussa tarkoituksessa. Neuvosto on perustelujensa seuraavissa kohdissa myös viitannut Raad van Staten vuoden 1995 tuomioon, rechtbankin päätökseen, Alankomaiden ulkoasiainministerin ja valtiovarainministerin 13.8.2008 tekemään ministerin päätökseen DJZ/BR/749-02 (jäljempänä Sanctieregeling) ja Yhdysvaltojen hallituksen päätökseen, jolla kantaja luokitellaan nimikkeellä ”Specially Designated Global Terrorist” presidentti George W. Bushin 23.9.2001 allekirjoittaman presidentin täytäntöönpanomääräyksen (Executive Order) nro 13224 mukaisesti (jäljempänä amerikkalainen päätös) ja jonka osalta on todettu, että siihen voi Yhdysvaltojen oikeuden mukaan hakea muutosta. Neuvosto on päätellyt tämän perusteella, että kantajan osalta oli tehty yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja päätöksiä. Koska neuvosto vakuuttui tämän jälkeen siitä, että ne syyt, joiden perusteella kantaja oli sisällytetty riidanalaiseen luetteloon, pätivät yhä, neuvosto ilmoitti kantajalle päätöksestään kohdistaa edelleen kantajaan asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädettyjä toimenpiteitä.

65 Lisäksi on hyväksyttävä, että neuvostolla oleva laaja harkintavalta sellaisten seikkojen osalta, jotka se voi ottaa huomioon, kun se toteuttaa varojen jäädyttämistä koskevia toimenpiteitä tai päättää pysyttää voimassa tällaisen toimenpiteen (asiassa OMPI annetun tuomion 159 kohta), kattaa myös sitä uhkaa koskevan arvioinnin, jota voi edelleen aiheutua henkilöstä tai yhteisöstä, joka on aikaisemmin toteuttanut

terroritekoja, siitä huolimatta, että kyseinen terroritoiminta on lakkautettu enemmän tai vähemmän pitkäksi ajaksi (asiassa PMO I annetun tuomion 112 kohta).

66 Kun otetaan huomioon edellä 62 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, on tässä tilanteessa todettava, ettei neuvostolta voida – toisin kuin kantaja väittää – vaatia sitä, että se ilmoittaa vielä yksityiskohtaisemmin, miten kantajan varojen jäädyttämisellä myötävaikutetaan konkreettisesti terrorismin torjuntaan, tai että se toimittaa sellaista näyttöä, jolla osoitetaan, että asianomainen voisi käyttää varojaan tehdäkseen terroritekoja tai edistääkseen sellaisia vastaisuudessa.

67 Niiltä osin kuin kantaja arvostelee neuvostoa siitä, että tämä on tukeutunut ilmeisen virheellisiin perusteluihin, on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusteluvelvollisuus on olennainen muotomääräys, joka on erotettava perustelujen aineellisesta paikkansapitävyydestä, koska viimeksi mainittu koskee riidanalaisen päätöksen aineellista lainmukaisuutta (asia C-66/02, Italia v. komissio, tuomio 15.12.2005, Kok., s. I-10901, 26 kohta; asia T-303/02, Westfalen Gassen Nederland v. komissio, tuomio 5.12.2006, Kok., s. II-4567, 72 kohta ja asiassa PMO I annetun tuomion 85 kohta). Näiden perustelujen aineellista paikkansapitävyyttä koskevaa väitettä ei näin ollen voida tutkia siinä vaiheessa, jossa valvotaan EY 253 artiklassa asetetun velvollisuuden noudattamista (em. asia Italia v. komissio, tuomion 55 kohta).

68 Kyseinen väite on näin ollen hylättävä tehottomana käsiteltävänä olevan kanneperusteen yhteydessä. Se otetaan kuitenkin huomioon tutkittaessa kanneperustetta, joka koskee asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan rikkomista, missä yhteydessä se saattaa olla merkityksellinen (ks. jäljempänä 87 kohta).

69 Niiltä osin kuin kantaja arvostelee neuvostoa siitä, ettei tämä ole vastannut sen kirjallisiin huomautuksiin, on muistettava, että vaikka EY 253 artiklan perusteella neuvoston on mainittava ne tosiseikat, joihin sen toteuttamat toimet perustuvat, sekä ne oikeudelliset näkökohdat, joiden vuoksi se on toteuttanut nämä toimet, tässä määräyksessä ei edellytetä, että neuvosto käsittelee kaikki ne tosiseikat ja oikeudelliset

seikat, joita asianomaiset ovat esittäneet hallinnollisessa menettelyssä (ks. asiassa PMO I annetun tuomion 101 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

70 Näin ollen myös tämä väite on hylättävä tehottomana käsiteltävänä olevan kanneperusteen yhteydessä. Se voi kuitenkin olla merkityksellinen puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskevan kanneperusteen tutkimisen yhteydessä.

71 Edellä esitetystä seuraa, ettei väitettyä perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ole näytetty toteen käsiteltävänä olevassa asiassa, joten ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

72 Kantaja väittää, etteivät asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa säädetyt lakisääteiset edellytykset täyty käsiteltävänä olevassa asiassa.

73 Ensinnäkin neuvoston esittämät tosiseikkoja koskevat väitteet ovat virheellisiä ja perusteettomia. Niitä ei näin ollen voida pitää sovellettavissa määräyksissä ja säännöksissä tarkoitettuina ”tarkkoina tietoina tai asiaan liittyvinä seikkoina”. Kantajan mukaan neuvosto väittää ensinnäkin virheellisesti, että kantaja olisi Armando Liwanag. Toiseksi neuvosto väittää virheellisesti ja asiasta näyttöä esittämättä, että kantaja olisi ”Filippiinien kommunistisen puolueen, mukaan lukien New People’s Army (NPA)” johtohenkilö tai johtaja. Kolmanneksi neuvosto väittää virheellisesti ja asiasta näyttöä esittämättä, että kantaja ”olisi turvautunut väkivaltaan” huolimatta hänen osastaan Filippiinien rauhanprosessissa. Neljänneksi kantaja toteaa, että neuvosto väittää

virheellisesti ja asiasta näyttöä esittämättä, että kantaja olisi antanut NPA:lle ohjeita väitettyjen terroristi-iskujen suorittamiseksi Filippiineillä.

74 Toiseksi kantaja toteaa, etteivät Raad van State vuonna 1995 tai rechtbank vuonna 1997 olleet toimivaltaisia aloittamaan terroritekoon liittyvää esitutkintaa tai syytteeseenpanoa. Vastaavasti kantaja toteaa, että vaikka Raad van State ja rechtbank ovat oikeusviranomaisia, niitä ei voida pitää tässä asiassa sovellettavissa määräyksissä ja säännöksissä tarkoitettuina ”toimivaltaisina viranomaisina”.

75 Kantajan mukaan neuvosto on lisäksi tulkinnut Raad van Staten vuoden 1995 tuomiota ja rechtbankin päätöstä täysin virheellisesti.

76 Ensinnäkään rechtbank ei kantajan mukaan ole ”vahvistanut” Raad van Staten vuoden 1995 tuomiota, koska se kysymys, joka sille esitettiin, oli täysin toisenlainen kuin Raad van Statelle esitetty kysymys. Yhtäältä nimittäin Raad van Staten piti ratkaista kysymys siitä, saattoiko Alankomaiden oikeusministeri soveltaa kantajaan pakolaisten oikeudellisesta asemasta 28.7.1951 tehdyn Geneven yleissopimuksen – jota on muutettu 31.1.1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla (jäljempänä Geneven yleissopimus) – 1 artiklan F kappaletta evätäkseen kantajalta pakolaisaseman. Kantajan mukaan Raad van State vastasi tähän kysymykseen kieltävästi ja katsoi, että kantajalla oli pakolaisasema mainitun yleissopimuksen 1 artiklan A kappaleen nojalla. Rechtbankin ratkaistavana oli puolestaan kysymys siitä, saattoiko Alankomaiden oikeusministeri yleiseen etuun liittyvistä syistä kieltäytyä laillisesti myöntämästä kantajalle oleskelulupaa Alankomaihin, vaikka hänet oli tunnustettu pakolaiseksi. Ainoa seikka, jonka osalta rechtbank on kantajan mukaan ”vahvistanut” Raad van Staten vuoden 1995 tuomion, koskee sitä, ettei Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaletta sovelleta kantajaan.

77 Toiseksi kantaja toteaa, etteivät Alankomaiden tuomioistuimet ole katsoneet tai tosiasiallisesti todenneet, että kantaja oli ”vastuussa tietyistä Filippiineillä tehdyistä terrori-iskuista”, koska tätä kysymystä ei koskaan saatettu niiden käsiteltäväksi.

Rechtbankin oli kantajan mukaan otettava kantaa siihen, saattoiko oikeusministeri kieltäytyä myöntämästä kantajalle oleskelulupaa ”yleiseen etuun liittyvistä vakavista syistä” ja erityisesti ottaen huomioon ”Alankomaiden valtion olennainen etu, eli Alankomaiden integriteetti ja uskottavuus itsenäisenä valtiona, erityisesti niiltä osin kuin on kyse sen velvollisuuksista muihin valtioihin nähden”. Kantajan mukaan on selvää, ettei yleisen edun käsite vastaa sitä käsitettä, jota tarkoitetaan ilmaisulla ”terroriteon tekeminen tai edistäminen”. Vastaavasti Raad van Staten asiana oli lausua siitä, voitiinko Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaletta soveltaa. Raad van State katsoi tässä yhteydessä, ettei Alankomaiden turvallisuuspalvelujen esittämä näyttö ”tarjonnut – – riittävää tosiseikastoa koskevaa perustetta sellaisen päätelmän oikeuttamiseksi, että [kantaja oli] johtanut [NPA:n terroristien] operaatioita [Filippiineillä] ja että hän [oli] niistä vastuussa siinä määrin, että voitiin katsoa, että oli olemassa vakavia syitä olettaa, että [kantaja] todella oli syyllistynyt [Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleessa] tarkoitettuihin törkeisiin rikoksiin”.

78 Kolmanneksi kantaja väittää, etteivät Alankomaiden tuomioistuimet ole tehneet sellaista päätelmää, että kantajalla ”oli yhteyksiä terroristijärjestöihin kaikkialla maailmassa”. Rechtbank on päätöksessään tyytynyt ohimennen viittaamaan ”viitteisiin siitä, että kantajan ja terroristijärjestöjen välillä oli henkilökohtaisia yhteyksiä”. Kantaja kiistää, että hänellä olisi ollut tällaisia yhteyksiä, ja korostaa, ettei hän saanut tilaisuutta tutustua Alankomaiden turvallisuuspalvelujen sellaisiin asiakirjoihin, joihin rechtbankin kyseinen käsitys perustuu, mikä kantajan mukaan merkitsee Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklan rikkomista. Kantaja väittää joka tapauksessa, ettei pelkästään sitä, että henkilöllä on yhteyksiä kansallisten viranomaisten terroristijärjestönä pitämään järjestöön, voida sellaisenaan pitää yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuna terroritekoon osallistumisena tai sellaisen teon edistämisenä.

79 Kolmanneksi kantaja toteaa yhtäältä Sanctieregelingin osalta (ks. asiassa Sison annetun tuomion 80 kohta) ja toisaalta amerikkalaisen päätöksen osalta (ks. asiassa Sison annetun tuomion 79 kohta), että kyse on hallintoviranomaisten tekemistä päätöksistä eikä oikeusviranomaisten tai vastaavien viranomaisten tekemistä päätöksistä. Näin ollen ei kantajan mukaan voida katsoa, että kyseiset päätökset olisi tehnyt asiassa sovellettavissa määräyksissä ja säännöksissä tarkoitettu ”toimivaltainen viranomainen”.

80 Neuvosto on vedonnut siihen, että amerikkalaiseen päätökseen voidaan ”Yhdysvaltojen oikeuden mukaan hakea muutosta”, ja tältä osin kantaja toteaa, ettei kyseinen asiantila kuitenkaan merkitse sitä, että kyseinen päätös olisi oikeusviranomaisen päätös. Kantaja toteaa lisäksi, että se, ettei hän ole nostanut kyseistä päätöstä koskevaa kannetta, johtuu nimenomaan siitä, ettei hänellä ole varaa tehdä näin, koska hänen varansa on jäädytetty päätöksellä 2007/445, eikä siitä, että hän olisi tyytynyt päätökseen.

81 Neuvosto väittää, että asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa luetellut lakisääteiset edellytykset täyttyvät käsiteltävänä olevassa asiassa.

82 Neuvosto väittää ensinnäkin, että kaikki tosiseikkoja koskevat väitteet, jotka on esitetty tiedoksiannon sisältäviin kirjeisiin liitetyissä perusteluissa, ovat paikkansapitäviä, ja toisaalta, että se on soveltanut asianmukaisesti Raad van Staten vuoden 1995 tuomiota ja rechtbankin päätöstä. Neuvoston mukaan se tapa, jolla kantaja esittää mainitut tosiseikat, tuomion ja päätöksen, on virheellinen ja harhaanjohtava.

83 Neuvosto viittaa tältä osin kuvaukseen sellaisista hallinnollisista menettelyistä ja tuomioistuinmenettelyistä, joita kantajaan kohdistui Alankomaissa, ja asiassa Sison annetun tuomion 49 ja 50 kohtaan ja 56–70 kohtaan sisältyviin tiivistelmiin Raad van Staten vuoden 1995 tuomiosta ja rechtbankin päätöksestä. Nämä tiedot huomioon ottaen neuvosto pitää virheellisenä sitä, että kantaja pitää toteen näyttämättöminä neuvoston toteamuksia, joiden mukaan kantaja on CPP:n, NPA mukaan lukien, johtaja, hän on ollut taipuvainen väkivaltaan, hän on johtanut tai pyrkinyt johtamaan NPA:ta, joka on vastuussa tietyistä terrori-iskuista Filippiineillä, ja hän on pitänyt yllä yhteyksiä terroristijärjestöihin kaikkialla maailmassa. Neuvoston mukaan kantaja väittää virheellisesti myös, että Raad van State ja rechtbank ovat tunnustaneet hänet pakolaiseksi. Kantaja ei neuvoston mukaan ole koskaan saanut pakolaisasemaa tai oleskelulupaa Alankomaissa, minkä rechtbank on vahvistanut.

84 Kantajan sen väitteen osalta, ettei hän ole voinut tehokkaasti puolustautua rechtbankissa sen takia, ettei hän ollut saanut tilaisuutta tiettyihin oikeudenkäyntiaineiston osiin, joita pidettiin luottamuksellisina (ks. edellä 78 kohta), neuvosto vastaa

yhtäältä, että kyseinen argumentti koskee toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa pidettyä oikeudenkäyntiä, ja toisaalta, että kantaja hyväksyi aikanaan sen, että rechtbankin presidentti tutki ja otti huomioon kyseiset oikeudenkäyntiaineiston osat ilman, että niitä annettiin kantajalle tiedoksi, kuten rechtbankin päätöksen 6 kohdasta ilmenee (ks. myös asiassa Sison annetun tuomion 62 kohta).

85 Neuvosto väittää toiseksi, että Raad van State ja rechtbank ovat katsoneet toteen näytetyiksi ne tosiseikat, jotka mainitaan tiedoksiannon sisältävään kirjeeseen liitetyissä perusteluissa ja edellä 83 kohdassa. Nämä seikat kuuluvat neuvoston mukaan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan iii alakohdan i alakohdan (terroriteolla uhkaaminen) ja j alakohdan (terroristiryhmän johtaminen) soveltamisalaan. Neuvosto katsoo näin ollen, että asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaa on näin ollen sovellettu asianmukaisesti kantajan tilanteeseen ja ettei se ole tehnyt tältä osin ilmeistä arviointivirhettä, jonka osalta ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi harjoittaa tuomioistuinvalvontaa (asiassa Sison annetun tuomion 206 kohta).

86 Kolmanneksi neuvosto väittää niiden päätösten osalta, joita Alankomaiden ja Yhdysvaltojen hallintoviranomaiset tekivät kantajan osalta (ks. edellä 79 kohta), ettei yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa edellytetä sitä, että toimivaltaisen kansallisen viranomaisen päätöksen tekisi välttämättä oikeusviranomainen. Neuvosto korostaa lisäksi, että Alankomaiden ja Yhdysvaltojen tuomioistuimet voivat tutkia kyseiset päätökset uudelleen. Neuvosto väittää joka tapauksessa, ettei se ole perustanut kanteen kohteena olevia päätöksiä kyseisiin päätöksiin vaan Raad van Staten vuoden 1995 tuomioon ja rechtbankin päätökseen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

87 Ensiksi on tutkittava kantajan väite siitä, että ne tosiseikkoja koskevat väitteet, jotka sisältyvät 23.4. ja 29.6.2007 ja 21.1.2008 päivättyihin neuvoston kirjeisiin liitettyihin perusteluihin, ovat virheellisiä ja perusteettomia. Tämä väite on asiallisesti sama kuin se

väite, joka on esitetty ensimmäisen kanneperusteen osalta ja jonka mukaan tiedoksiannon sisältäviin kirjeisiin liitetyt perustelut ovat ilmeisen virheellisiä (ks. edellä 55 kohta).

88 On kuitenkin todettava, että kyseisten väitteiden – lukuun ottamatta väitettä siitä, että kantaja on Armando Liwanag, millä ei kuitenkaan ole merkitystä käsiteltävänä olevan asian kannalta – paikkansapitävyyttä tukevat asianmukaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetyt oikeudenkäyntiaineistoon sisältyvät tiedot ja erityisesti sellaiset toteamukset, jotka Raad van State on suvereenia tuomiovaltaansa käyttäen tehnyt ja rechtbank toistanut ja jotka ovat oikeusvoimaisia. Tältä osin on riittävää viitata asiassa Sison annetun tuomion 46–70 kohtaan, jotka esitetään myös jäljempänä 106 kohdassa.

89 Näin ollen on hylättävä perusteettomina kantajan väitteet, joiden mukaan tosiseikkojen arvioinnissa olisi tehty virhe tai jopa ilmeinen virhe.

90 Toiseksi on tutkittava yhdessä kantajan ne väitteet, joiden mukaan Raad van Staten vuoden 1995 tuomio, rechtbankin päätös, Sanctieregeling tai amerikkalainen päätös eivät ole asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä.

91 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin palauttaa tältä osin mieliin, että se on asioissa OMPI ja PMOI I annetuissa tuomioissaan ja asiassa T-284/08, People's Mojahedin Organization of Iran vastaan neuvosto, 4.12.2008 antamassaan tuomiossa (Kok., s. II-3487, jäljempänä asiassa PMOI II annettu tuomio) täsmentänyt a) yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanoa koskevat edellytykset, b) neuvostolle tässä yhteydessä kuuluvan todistustaakan ja c) tuomioistuinvalvonnan ulottuvuuden tällä alalla.

92 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asiassa OMPI annetun tuomion 115 ja 116 kohdassa, asiassa PMOI I annetun tuomion 130 kohdassa ja asiassa PMOI II annetun tuomion 50 kohdassa, sellaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, jotka voivat vaikuttaa siihen, miten varojen jäädyttämistä koskevaa toimenpidettä sovelletaan henkilöön, ryhmään tai yhteisöön, määritetään asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa. Tämän säännöksen mukaan neuvosto laatii yksimielisesti luettelon niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin tätä asetusta sovelletaan, sekä tarkastelee ja muuttaa sitä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4, 5 ja 6 kohdan määräysten mukaisesti. Kyseinen luettelo on näin ollen laadittava yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan määräysten mukaisesti tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisiä henkilöitä, ryhmiä tai yhteisöjä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella tai tällaisista teoista tuomitsemista. ”Toimivaltaisella viranomaisella” tarkoitetaan oikeusviranomaista tai, jos oikeusviranomaisilla ei ole toimivaltaa tällä alalla, vastaavaa asiassa toimivaltaista viranomaista. Lisäksi yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan määräysten mukaan luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin, vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa, sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua.

93 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli asiassa OMPI annetun tuomion 117 kohdassa, asiassa PMOI I annetun tuomion 131 kohdassa ja asiassa PMO II annetun tuomion 51 kohdassa kyseisten määräysten perusteella, että menettely, joka voi johtaa asiaa koskevaan lainsäädäntöön perustuvaan varojen jäädyttämiseen, tapahtuu kahdella tasolla, eli kansallisella ja yhteisön tasolla. Toimivaltaisen kansallisen viranomaisen, tavallisesti oikeusviranomaisen, on ensiksi tehtävä asianomaisen osalta päätös, joka vastaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaista määritelmää. Jos kyse on esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamisesta, sen on tapahduttava luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella. Toisessa vaiheessa neuvoston on yksimielisesti päätettävä asianomaisen sisällyttämisestä riidanalaiseen luetteloon sellaisten tarkkojen tietojen tai asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että edellä tarkoitettu päätös on tehty. Neuvoston on tämän jälkeen tarkistettava säännöllisin väliajoin ja vähintään kerran puolessa vuodessa, että asianomaisen säilyttäminen luettelossa on yhä perusteltua. Tältä osin on ilmeistä, että sen tarkistaminen, että on olemassa edellä mainittua määritelmää vastaava kansallisen viranomaisen päätös, on olennainen ennakkoedellytys sille, että neuvosto voi tehdä varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen, kun taas sen tarkistaminen, mitä seurauksia kyseisestä päätöksestä on kansallisella tasolla, on välttämätöntä silloin, kun on kyse varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen tekemisestä.

94 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asiassa OMPI annetun tuomion 123 kohdassa, asiassa PMOI I annetun tuomion 132 kohdassa ja asiassa PMOI II annetun tuomion 52 kohdassa palauttanut mieliin, että jäsenvaltioiden ja yhteisön toimielinten välisiä suhteita säännellään EY 10 artiklan nojalla lojaalia yhteistyötä koskevilla vastavuoroisilla velvoitteilla (ks. asia C-339/00, Irlanti v. komissio, tuomio 16.10.2003, Kok., s. I-11757, 71 ja 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tätä periaatetta on sovellettava yleisesti, ja se velvoittaa myös Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osastolla säännellyn rikosasioissa tehtävän poliisiyhteistyön ja oikeudellisen yhteistyön (jota kutsutaan yleisesti nimellä ”oikeus- ja sisäasiat”) (OSA) osalta, joka lisäksi perustuu täysin jäsenvaltioiden ja toimielinten väliseen yhteistyöhön (asia C-105/03, Pupino, tuomio 16.6.2005, Kok., s. I-5285, 42 kohta).

95 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asiassa OMPI annetun tuomion 124 kohdassa, asiassa PMOI I annetun tuomion 133 kohdassa ja asiassa PMOI II annetun tuomion 53 kohdassa, että kun kyse on yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan eli sellaisten määräysten ja säännösten soveltamisesta, joilla terrorismin torjunnan osalta luodaan erityinen yhteistyömuoto neuvoston ja jäsenvaltioiden välillä, tämä periaate merkitsee neuvostolle velvollisuutta nojautua niin pitkälle kuin mahdollista toimivaltaisen kansallisen viranomaisen arviointiin – ainakin jos kyse on oikeusviranomaisesta – niiltä osin kuin on kyse sellaisten ”luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön” olemassaolosta, joiden perusteella kansallisen viranomaisen päätös tehdään.

96 Kuten asiassa PMOI I annetun tuomion 134 kohdassa ja asiassa PMOI II annetun tuomion 54 kohdassa todetaan, edellä esitetystä seuraa, että vaikka todistustaakka siitä, että jonkin henkilön, ryhmän tai yhteisön varojen jäädyttäminen on merkityksellisen säännöstön nojalla laillisesti perusteltua tai säilyy perusteltuna, kuuluu neuvostolle, tämän todistelun tarkoitus on suhteellisen rajallinen siltä osin kuin on kyse varojen jäädyttämistä koskevasta yhteisön menettelystä. Kun kyse on varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä päätöksestä, todistustaakka koskee lähtökohtaisesti sellaisia tarkkoja tietoja tai asiaan liittyviä seikkoja, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisen asianomaisen osalta yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa annettua määritelmää vastaavan päätöksen. Kun kyse on varojen jäädyttämistä koskevasta myöhemmästä päätöksestä asian tarkistamisen jälkeen, todistustaakka koskee pääasiallisesti sitä, onko varojen jäädyttäminen edelleen perusteltua kaikkien asian kannalta merkityksellisten seikkojen ja erityisesti toimivaltaisen kansallisen viranomaisen kyseisen päätöksen osalta toteuttamien toimien perusteella.

97 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on itse harjoittamansa valvonnan osalta todennut asiassa OMPI annetun tuomion 159 kohdassa, asiassa PMOI I annetun tuomion 137 kohdassa ja asiassa PMOI II annetun tuomion 55 kohdassa, että neuvostolla on laaja harkintavalta sellaisten seikkojen osalta, jotka se voi ottaa huomioon, kun se toteuttaa taloudellisia ja rahoituksellisia seuraamuksia merkitseviä toimenpiteitä EY 60, EY 301 ja EY 308 artiklan nojalla yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan osalta hyväksytyn yhteisen kannan mukaisesti. Tämä harkintavalta koskee erityisesti sellaisten tarkoituksenmukaisuuteen liittyvien näkökohtien arviointia, joihin tällaiset päätökset perustuvat.

98 On kuitenkin todettava, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsookin, että neuvostolla on harkintavaltaa asiassa, tämä ei kuitenkaan tarkoita, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pidättäydyttävä valvomasta kyseisen toimielimen merkityksellisistä tosiseikoista tekemää tulkintaa (ks. asiassa PMOI I annetun tuomion 138 kohta ja asiassa PMOI II annetun tuomion 55 kohta). Yhteisöjen tuomioistuinten on paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus myös tarkistettava, muodostavatko nämä todisteet merkityksellisten seikkojen kokonaisuuden, joka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea päätelmiä, jotka niistä on tehty. Tässä valvonnassa yhteisöjen tuomioistuinten tehtävänä ei kuitenkaan ole korvata omalla tarkoituksenmukaisuutta koskevalla arvioinnillaan neuvoston arviointia (ks. vastaavasti asia C-525/04 P, Espanja v. Lenzing, tuomio 22.11.2007, Kok., s. I-9947, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

99 Käsiteltävänä olevassa asiassa on kyseisen oikeuskäytännön mukaisesti ensiksi tarkistettava, onko kyseiset päätökset tehty sellaisten tarkkojen tietojen tai asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että kantajan osalta on tehty yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan määritelmää vastaava päätös.

100 Tältä osin on todettava, että kantajalle lähetettyihin, 23.4. ja 29.6.2007 ja 21.1.2008 päivättyihin neuvoston kirjeisiin liitetyissä perusteluissa viitataan neljään päätökseen, joiden osalta voitaisiin lähtökohtaisesti väittää, että ne ovat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten tekemiä, eli Raad van Staten vuoden 1995 tuomio, rechtbankin päätös, Sanctieregeling ja amerikkalainen päätös.

101 Neuvosto on kuitenkin vastineessaan (31 kohta) todennut, että tämän oikeudenkäynnin osalta se vetoaa ainoastaan Raad van Staten vuoden 1995 tuomioon ja rechtbankin päätökseen kyseisten päätösten perustana, vaikka se katsookin olevansa oikeassa siinä, että myös Sanctieregeling ja amerikkalainen päätös ovat edellä mainitussa määräyksessä tarkoitettuja toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä.

102 Neuvosto ja Alankomaiden kuningaskunta ovat istunnossa nimenomaisesti vahvistaneet tämän seikan vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen ja täsmentäneet, että Raad van Staten vuoden 1995 päätös ja rechtbankin päätös ovat ainoat kaksi yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua toimivaltaisen viranomaisen päätöstä, joihin kanteen kohteena olevat päätökset perustuvat. Neuvosto totesi lisäksi, että se oli ottanut Sanctieregelingin ja amerikkalaisen päätöksen huomioon käyttäessään harkintavaltaansa ainoastaan sellaisina seikkoina, joiden tarkoituksena oli vahvistaa kyseisissä kahdessa päätöksessä tehtyjä toteamuksia, jotka koskivat kantajan jatkuvaa osallisuutta CPP:n ja NPA:n toimintaan.

103 Nämä selitykset, jotka ovat lisäksi yhteensopivia niiden selitysten kanssa, jotka neuvosto ja Alankomaat esittivät jo asian T-47/03 yhteydessä (ks. asiassa Sison annetun tuomion 211 ja 222 kohta), vastaavat kantajan hyödyksi koituvaa oikeudessa esitettyä asiantilan myöntämistä, koska selitykset eivät ole ilmeisen yhteensopimattomia niiden päätösten sanamuodon kanssa, jotka ovat käsiteltävänä olevan kanteen kohteena.

104 Sitä paitsi ei myöskään ole osoitettu tai edes väitetty, että kanteen kohteena olevat päätökset olisi tehty yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun toimivaltaisen viranomaisen jonkin muun päätöksen perusteella. Erityisesti on todettava, ettei ole väitetty, että kantajan osalta olisi tehty minkäänlaista CPP:n ja NPA:n oletettuun terrorismitoimintaan liittyvää esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista koskevaa päätöstä tai että hänet olisi tällä perusteella tuomittu.

105 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on näin ollen rajattava se valvontansa, joka koskee kanteen kohteena olevien päätösten laillisuutta suhteessa edellä esitettyihin yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan vaatimuksiin, ainoastaan Raad van Staten vuoden 1995 tuomion ja rechtbankin päätöksen tarkasteluun.

106 Tältä osin on asianmukaista aloittaa palauttamalla mieliin se asiayhteys, jossa Raad van Staten vuoden 1995 tuomio ja rechtbankin päätös annettiin, sekä niiden sisältö ja ulottuvuus sellaisina kuin määritetty asiassa Sison annetun tuomion 46–70 kohdassa:

”46 Oikeudenkäyntiaineistosta ilmenee, että kantaja, joka on Filippiinien kansalainen, on asunut Alankomaissa vuodesta 1987 lähtien. Sen jälkeen, kun Filippiinien hallitus oli vuoden 1988 syyskuussa peruuttanut hänen passinsa, hän teki uuden hakemuksen pakolaisasemansa tunnustamiseksi ja oleskeluluvan saamiseksi Alankomaissa humanitäärisistä syistä. Tämä hakemus hylättiin oikeusasioiden valtiosihteerin (jäljempänä valtiosihteeri) 13.7.1990 tekemällä päätöksellä Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleen perusteella – –

47 Koska valtiosihteeri hylkäsi implisiittisesti kantajan kyseistä päätöstä koskevan oikaisupyynnön, kantaja valitti kyseisestä implisiittisestä hylkäävästä päätöksestä Raad van Stateen (Alankomaiden korkein hallinto-oikeus).

48 Raad van State kumosi mainitun implisiittisen hylkäävän päätöksen 17.12.1992 antamallaan tuomiolla (jäljempänä Raad van Staten vuoden 1992 tuomio). Kyseinen tuomioistuin katsoi pääasiallisesti, ettei valtiosihteeri ollut osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla, mitkä kantajan oletetut toimet olivat saaneet valtiosihteerin päättelemään, että kantajaan oli sovellettava Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaletta. Tässä yhteydessä Raad van State korosti, että ne asiakirjat, jotka valtiosihteeri oli antanut luottamuksellisesti tiedoksi tuomioistuimelle, eivät tältä osin tarjonneet riittävää selvyyttä. Koska tätä selvyyden puutetta ei ollut kyseisten asiakirjojen luottamuksellisuus huomioon ottaen mahdollista korjata asianosaisten kontradiktorisella kuulemisella, Raad van State katsoi, että

niiltä osin kuin kyseisten asiakirjojen sisältämät tiedot eivät olleet selviä, niitä ei voinut tulkita kantajan kannalta epäedullisesti.

49 Valtiosihteeri hylkäsi 26.3.1993 tekemällään päätöksellä uudelleen kantajan oikaisuvaatimuksen, joka koski 13.7.1990 tehtyä päätöstä. Tämä hylkäävä päätös oli perusteltu ensisijaisesti Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleella ja toissijaisesti Vreemdelingenwetin (Alankomaiden ulkomaalaislaki) 15 §:n 2 momentilla ottaen huomioon Alankomaiden valtion pakottavat intressit, eli Alankomaiden integriteetti ja uskottavuus itsenäisenä valtiona, erityisesti niiltä osin kuin on kyse sen velvollisuuksista muihin valtioihin nähden.

50 Kantajan valituksen perusteella Raad van State kumosi valtiosihteerin 26.3.1993 tekemän päätöksen 21.2.1995 antamallaan tuomiolla (jäljempänä Raad van Staten vuoden 1995 tuomio).

51 Raad van State totesi kyseisessä tuomiossa, että valtiosihteeri oli perustellut päätöksensä tukeutuen seuraaviin arviointia koskeviin seikkoihin

– Binnenlandse Veiligheidsdienstin (Alankomaiden sisäinen turvallisuuspalvelu; jäljempänä BVD) 3.3.1993 päivättyyn kirjeeseen, josta ilmeni yhtäältä, että kantaja oli Filippiinien kommunistipuolueen (jäljempänä CPP) vallassa oleva puheenjohtaja ja johtaja, ja toisaalta, että CPP:n aseellinen siipi NPA oli CPP:n keskuskomitean ja siten kantajan alaisuudessa

– BVD:n esittämiin havaintoihin, joiden mukaan yhtäältä kantaja tosiasiallisesti johti NPA:ta ja toisaalta NPA – ja siten myös kantaja – olivat vastuussa suuresta määrästä terroritekoja Filippiineillä.

52 Raad van State nosti esille joitakin tällaisia terroritekoja koskevia esimerkkejä, jotka valtiosihteeri oli esittänyt 26.3.1993 päivätyssä päätöksessään:

– 40 asukkaan (enimmäkseen puolustuskyvyttömiä naisia ja lapsia) murhaaminen Digosin kylässä Mindanaon saarella (Filippiinit) 25.6.1989

– 14 henkilön, joista 6 lapsia, teloittaminen ampumalla Dipalogin kylässä (Filippiinit) vuoden 1989 elokuussa

– neljän asukkaan teloittaminen Delmonten kylässä (Filippiinit) 16.10.1991.

53 Raad van State totesi vielä, että valtiosihteeri oli viitannut sellaisiin puhdistuksiin, joita vuonna 1985 suoritettiin CPP:n ja NPA:n riveissä ja joiden kuluessa noin 800 kyseisten järjestöjen jäsenen arvioidaan tulleen tapetuksi ilman oikeudenkäyntiä.

54 Raad van State totesi lopuksi, että valtiosihteerin mukaan BVD oli todennut myös, että CPP ja NPA pitivät yllä yhteyksiä terroristijärjestöihin kaikkialla maailmassa ja että kantajan ja kyseisten järjestöjen edustajien välisiä henkilökohtaisia yhteyksiä oli myös havaittu.

55 Raad van State sai tässä yhteydessä erityistä menettelyä noudattaen tietoonsa tiettyjä valtiosihteerin aineistoon sisältyneitä luottamuksellisia seikkoja sekä ’operatiivisia tietoja’, joihin BVD:n valtiosihteerille 3.3.1993 lähettämä kirje (edellä 51 kohta) perustui.

56 Edellä mainittuihin seikkoihin tukeutuen Raad van State lausui seuraavaksi seuraavaa:

> ’[Raad van State] katsoo edellä mainittujen seikkojen perusteella riittävästi toteen näytetyksi, että [kantaja] oli [26.3.1993 tehdyn] päätöksen tekemisen aikaan CPP:n puheenjohtaja ja johtaja. Oikeudenkäyntiasiakirjat oikeuttavat lisäksi sellaisen päätelmän, että NPA on alistettu CPP:n keskuskomitealle, ja sellaisen päätelmän, että [26.3.1993 tehdyn] päätöksen tekemisen aikaan [kantaja] ainakin yritti tosiasiallisesti johtaa NPA:ta Alankomaista käsin. [Raad van State] katsoo myös riittävästi toteen näytetyksi jo pelkästään julkisten lähteiden, kuten Amnesty Internationalin kertomusten, perusteella, että NPA on vastuussa suuresta määrästä terroritekoja Filippiineillä. Oikeudenkäyntiaineisto tarjoaa myös tosiseikastoa koskevan perustan päätelmälle, jonka mukaan [kantaja] on ainakin yrittänyt johtaa mainittua toimintaa, josta NPA oli vastuussa Filippiineillä. Esitetystä aineistosta ilmenee myös, että on olemassa tosiseikastoa koskeva perusta [valtiosihteerin] sellaisen päätelmän oikeuttamiseksi, jonka mukaan CPP [ja] NPA pitävät yllä yhteyksiä terroristijärjestöihin kaikkialla maailmassa ja jonka mukaan [kantajan] ja tällaisten järjestöjen edustajien välillä on ollut henkilökohtaisia yhteyksiä. Kyseinen aineisto ei kuitenkaan tarjoa riittävää tosiseikastoa koskevaa perustaa sellaisen päätelmän oikeuttamiseksi, jonka mukaan [kantaja] on johtanut kyseisiä operaatioita ja on niistä vastuussa siinä määrin, että voitaisiin katsoa, että [kantaja] on todella syyllistynyt [Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleessa] tarkoitettuihin törkeisiin rikoksiin. Tältä osin [Raad van State] on nimenomaisesti ottanut huomioon sen, että – kuten [Raad van State] totesi jo 17.12.1992 antamassaan tuomiossa – [Geneven] yleissopimuksen 1 artiklan F kappaletta on tulkittava suppeasti.

[Raad van State] katsoo näin ollen, että [valtiosihteeri] ei voinut edellä mainitun aineiston perusteella hyväksyä sitä, että [kantajalta] olisi evättävä [Geneven] yleissopimuksen tarjoama suoja.’

57 Raad van State katsoi sitä paitsi, että kantajalla oli päteviä syitä pelätä joutuvansa vainotuksi, jos hänet palautettaisiin Filippiineille, ja että häntä oli näin ollen pidettävä Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kappaleen 2 kohdassa tarkoitettuna pakolaisena.

58 Raad van State tutki näin ollen niiden perustelujen asianmukaisuutta, jotka valtiosihteeri oli esittänyt toissijaisesti kieltääkseen kantajan pääsyn Alankomaihin yleistä etua koskevien syiden perusteella Vreemdelingenwetin 15 §:n toisen momentin nojalla.

59 Raad van State totesi tältä osin muun muassa seuraavaa:

’Vaikka [Raad van State] myöntää sen edun merkityksen, johon [valtiosihteeri] on vedonnut, ottaen huomioon muun muassa ne tiedot, jotka hän on esittänyt [kantajan] ja terroristijärjestöjen edustajien välisistä henkilökohtaisista yhteyksistä, tällä ei voida perustella vetoamista Vreemdelingenwetin 15 §:n toiseen momenttiin, ellei ole takeita siitä, että [kantaja] päästetään johonkin toiseen maahan kuin Filippiineille. Mainitun vetoamisen estää se, että tällaista kieltäytymistä päästää kantajaa maahan on pidettävä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen 3 artiklan vastaisena.’

60 Tämän tuomion jälkeen valtiosihteeri hylkäsi 4.6.1996 tekemällään päätöksellä uudelleen kantajan esittämän, valtiosihteerin 13.7.1990 tekemää päätöstä koskevan oikaisupyynnön. Valtiosihteeri määräsi kantajan poistumaan Alankomaista, mutta päätti samalla, ettei tätä karkotettaisi Filippiineille niin kauan kuin oli hyviä syitä pelätä, että kantajaan kohdistuisi Geneven yleissopimuksessa tarkoitettua vainoa

tai että häntä kohdeltaisiin tavalla, joka olisi yhteensopimaton ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen (Euroopan ihmisoikeussopimus) kanssa.

61 [Rechtbank] hylkäsi 11.9.1997 tekemällään päätöksellä perusteettomana valituksen, jonka kantaja oli tehnyt mainitusta valtiosihteerin 4.6.1996 tekemästä päätöksestä.

62 Rechtbankissa käydyssä oikeudenkäynnissä kaikki ne asiakirjat, jotka koskivat niitä tutkimuksia, joita BVD kohdisti kantajan toimintaan Alankomaissa, ja muun muassa kyseisen palvelun valtiosihteerille 3.3.1993 lähettämä kirje (edellä 51 kohta) ja ne operatiiviset tiedot, joihin kyseinen kirje perustui, annettiin luottamuksellisesti tiedoksi rechtbankille. Rechtbankin presidentti tutustui mainittuihin asiakirjoihin erityistä menettelyä noudattaen. Presidentin laatiman kertomuksen perusteella rechtbank päätti, että oli oikeutettua rajoittaa kyseisten asiakirjojen tiedoksi antamista kantajalle. Kantajan annettua tähän laissa edellytetyn luvan rechtbank otti kuitenkin asiakirjojen sisällön huomioon ratkaistessaan oikeusriitaa.

63 Rechtbank arvioi tämän jälkeen sitä, voitiinko se päätös, joka sen vaadittiin kumoavan, vahvistaa oikeudellisesti niiltä osin kuin siinä kieltäydyttiin hyväksymästä kantajaa pakolaiseksi ja myöntämästä tälle oleskelulupaa.

64 Niiden tosiseikkojen osalta, jotka se aikoi ottaa päätöksensä perustaksi, rechtbank viittasi Raad van Staten vuoden 1995 tuomioon.

65 Rechtbank katsoi kyseisen tuomion perusteella, että oli katsottava oikeudellisesti selvitetyksi, ettei kantajaa vastaan voinut vedota Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleeseen ja että tällä oli perusteltuja pelkoja joutumisesta kyseisen

yleissopimuksen 1 artiklan A kappaleessa ja Vreemdelingenwetin 15 §:ssä tarkoitetun vainon kohteeksi ja että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 3 artikla oli esteenä sille, että kantaja karkotettaisiin suoraan tai välillisesti alkuperämaahansa.

66 Rechtbank tutki seuraavaksi, tarjosiko Raad van Staten vuoden 1995 tuomio valtiosihteerille mahdollisuuden evätä kantajan päästämisen maahan pakolaisena Vreemdelingenwetin 15 §:n 2 momentin mukaisesti, jonka mukaan 'maahanpääsy voidaan evätä ainoastaan yleiseen etuun liittyvistä vakavista syistä, jos kyseinen epääminen merkitsisi sitä, että ulkomaalainen joutuu välittömästi siirtymään ensimmäisessä momentissa tarkoitettuun maahan', vaikka valtiosihteeri ei ollut onnistunut varmistamaan sitä, että kantaja päästettäisiin johonkin muuhun maahan kuin Filippiineille.

67 Rechtbank lainasi tältä osin laajalti Raad van Staten vuoden 1995 tuomion sitä kohtaa, joka on toistettu edellä 59 kohdassa.

68 Rechtbank lausui tämän jälkeen siitä, oliko valtiosihteeri käyttänyt käsiteltävänä olevassa asiassa perustellusti valtaansa poiketa säännöstä, jonka mukaan ulkomaalainen päästetään tavanomaisesti pakolaisena Alankomaihin silloin, kun hän on osoittanut, että on olemassa perusteltu pelko joutumisesta Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kappaleessa tarkoitetun vainon kohteeksi eikä ole olemassa mitään muuta maata, joka päästäisi hänet maahan turvapaikanhakijana. Nämä olosuhteet vastasivat rechtbankin näkemyksen mukaan käsiteltävänä olevan asian olosuhteita. Rechtbank totesi tältä osin seuraavaa:

'Rechtbank katsoo, ettei voida väittää, että [valtiosihteeri] olisi käyttänyt kyseistä valtaa kohtuullisella tavalla [kantajan] osalta, kun otetaan huomioon myös [Raad van Staten] tunnustama "Alankomaiden valtion olennainen etu, eli Alankomaiden integriteetti ja uskottavuus itsenäisenä valtiona, erityisesti niiltä osin kuin on kyse sen velvollisuuksista muihin valtioihin nähden". Niillä tosiseikoilla, joihin [Raad van State] on perustanut kyseisen arviointinsa, on myös rechtbankille ratkaiseva merkitys. Ei ole voitu todeta, että [valtiosihteerin] olisi pitänyt antaa kyseisille

tosiseikoille muu merkityssisältö [käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevan] päätöksen tekemisen ajankohtana. [Kantajan] huomautukset, jotka koskevat poliittisen tilanteen muuttumista Filippiineillä ja hänen osaansa Filippiinien viranomaisten ja [CPP:n] välisissä neuvotteluissa eivät muuta tältä osin mitään, kun otetaan huomioon, että tärkeät perusteet perustuvat muihin tosiseikkoihin, kuten [Raad van Staten] tuomiosta ilmenee.'

69 Rechtbank hylkäsi näin ollen perusteettomana valituksen, jonka kantaja oli tehnyt päätöksestä evätä hänen pääsynsä pakolaisena Alankomaihin.

70 Rechtbank hylkäsi perusteettomana myös kantajan tekemän valituksen siitä, ettei hänelle myönnetty oleskelulupaa. Rechtbank lausui erityisesti siitä, oliko valtiosihteeri tehnyt päätöksensä kohtuullisen intressipunninnan jälkeen, ja viittasi tältä osin edellä 68 kohdassa esitettyyn päätelmäänsä ja totesi lisäksi, että valtiosihteeri oli lainmukaisesti antanut vähemmän painoarvoa niille intresseille, joihin kantaja oli tältä osin vedonnut."

107 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kun otetaan huomioon Raad van Staten vuoden 1995 tuomion ja rechtbankin päätöksen sisältö, ulottuvuus ja asiayhteys, niitä ei voida pitää yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina toimivaltaisen viranomaisen päätöksinä.

108 Yhtäältä kyseinen tuomio ja kyseinen päätös eivät selvästikään merkitse minkäänlaista kantajan "tuomitsemista" mainitussa määräyksessä ja mainitussa säännöksessä tarkoitetulla tavalla.

109 Toisaalta kyseiset tuomio ja päätös eivät myöskään ole samassa määräyksessä ja samassa säännöksessä tarkoitettuja terroritekoa jne. koskevan ”esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista” koskevia päätöksiä.

110 Tältä osin on aiheellista muistuttaa, että yhteisön oikeuden säännöksen ulottuvuuden määrittelemiseksi on otettava huomioon samanaikaisesti sen sanamuoto, asiayhteys ja tarkoitus (ks. asia C-280/04, Jyske Finans, tuomio 8.12.2005, Kok., s. I-10683, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

111 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kun otetaan huomioon kyseessä olevien määräyksen ja säännöksen sanamuoto, asiayhteys ja tarkoitus (ks. erityisesti yhteisen kannan 2001/931 ensimmäinen perustelukappale) ja kansallisten viranomaisten merkittävä osa asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa säädetyssä varojen jäädyttämistä koskevassa menettelyssä (ks. asiassa Sison annetun tuomion 164 kohta ja sitä seuraavat kohdat), ”esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista” koskevan päätöksen on, jotta neuvosto voisi siihen pätevästi vedota, sisällyttävä sellaiseen kansalliseen menettelyyn, jonka tarkoituksena on suoraan ja pääasiallisesti ennaltaehkäisevän tai rangaistuksenomaisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen terrorismin torjumisen nimissä ja sillä perusteella, että asianomainen on osallistunut terrorismiin. Tätä vaatimusta ei täytä kansallisen oikeusviranomaisen päätös, jossa lausutaan ainoastaan liitännäisesti ja epäsuorasti asianomaisen osallisuudesta tällaiseen toimintaan, sellaisen oikeusriidan yhteydessä, joka koskee esimerkiksi siviilioikeudellisia oikeuksia ja velvollisuuksia.

112 Tämän käsitteen ”esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittaminen” suppean tulkinnan vahvistavat muun muassa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan eri kieliversiot.

113 Kantaja korostaa käsiteltävänä olevassa asiassa perustellusti sitä, ettei Raad van Statessa ja rechtbankissa käytyjen oikeudenkäyntien tarkoituksena ollut missään määrin se, että kantajaa olisi rangaistu mahdollisesta osallisuudesta terroritekoihin, vaan ne koskivat ainoastaan oikeusasioiden valtiosihteerin tekemän sellaisen päätöksen laillisuusvalvontaa, jolla kieltäydyttiin tunnustamasta kantajalle pakolaisasemaa ja myöntämästä

hänelle oleskelulupaa Alankomaihin, ensisijaisesti Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleen perusteella ja toissijaisesti Vreemdelingenwetin 15 §:n toisen momentin perusteella.

114 Vaikka Raad van State ja rechtbank saivat kyseisten oikeudenkäyntien yhteydessä tietoonsa Alankomaiden sisäisen turvallisuuspalvelun (jäljempänä BVD) aineiston, joka koski kantajan väitettyä osallisuutta terroristien toimintaan Filippiineillä, ne eivät kuitenkaan päättäneet aloittaa kyseisten seikkojen perusteella kantajan osalta esitutkintaa tai vielä vähemmän aloittaa syytteeseenpanoa.

115 Tästä seuraa, ettei Raad van Staten vuoden 1995 tuomion ja rechhtbankin päätöksen voitu katsoa täyttävän yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan vaatimuksia eikä niillä näin ollen voinut sellaisenaan oikeuttaa sellaisen päätöksen tekemistä, joka koski kantajan varojen jäädyttämistä asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan perusteella.

116 Joka tapauksessa on aiheellista korostaa, että kun neuvosto aikoo asetuksen N:o 2580/2001 nojalla toteuttaa varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen tai edellytetyn tarkistuksen jälkeen pitää tällaisen toimenpiteen voimassa sellaisen kansallisen päätöksen perusteella, joka koskee terroritekoa koskevan ”esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista”, neuvosto ei voi olla ottamatta huomioon tällaisen esitutkinnan tai syytteeseenpanon myöhempiä vaiheita (ks. vastaavasti asiassa PMOI I annettu tuomio ja asiassa PMOI II annettu tuomio). Näin ollen on mahdollista, että poliisin tai turvallisuuspoliisin suorittama tutkinta päätetään riittävän näytön saamatta jäämisen perusteella ilman, että se johtaa tuomioistuinkäsittelyyn, tai että tuomioistuimen suorittama tutkinta päätetään samoista syistä. Vastaavasti syyttämispäätös voi johtaa syytteestä luopumiseen tai siitä vapauttamiseen. Olisi mahdotonta hyväksyä sitä, ettei neuvosto ota huomioon tällaisia seikkoja, jotka ovat osa sellaisia olennaisia tietoja, jotka on otettava huomioon tilanteen arvioinnissa (ks. edellä 98 kohta). Muu ratkaisu merkitsisi sitä, että neuvostolle ja jäsenvaltioille annettaisiin kohtuuton valta jäädyttää rajattomasti tietyn henkilön varoja kaiken tuomioistuinvalvonnan ulkopuolella ja mahdollisesti noudatettavien oikeudellisten menettelyjen lopputuloksesta riippumatta.

117 Käsiteltävänä olevassa asiassa olisi näin ollen otettava huomioon se arviointi, jonka Raad van State ja rechtbank ovat tehneet niiden todisteiden ja sen näytön luotettavuudesta ja uskottavuudesta, joita BVD kokosi tutkimustensa kuluessa. Ei ole täysin ilmeistä, että nämä arviot vahvistavat sitä näkemystä, jota neuvosto ja Alankomaat nyt puolustavat. Kyseiset tuomioistuimet ovat toki katsoneet, että tietyt BVD:n aineistoon sisältyvät seikat olivat ”riittävän uskottavia” tai tarjosivat ”tosiseikastoa koskevan perustan – – valtiosihteerin näkemykselle” muun muassa suhteessa sellaisiin väitteisiin, joiden mukaan kantaja olisi ”ainakin yrittänyt antaa ohjeita, jotka koskivat sitä [terroristien] toimintaa, jota NPA:n alaisuudessa harjoitettiin Filippiineillä”, ja sellaisiin väitteisiin, jotka koskivat ”henkilökohtaisia yhteyksiä”, joita kantaja olisi pitänyt yllä terroristijärjestöjen edustajiin kaikkialla maailmassa. Kyseiset tuomioistuimet katsoivat kuitenkin lopuksi, etteivät kyseiset seikat ”tarjonneet – – riittävää tosiseikastoa koskevaa perustaa sellaisen päätelmän oikeuttamiseksi, että kantaja oli johtanut kyseistä toimintaa ja että hän [oli] siitä vastuussa siinä määrin, että voitiin katsoa, että oli olemassa vakavia syitä olettaa, että [kantaja] todella oli syyllistynyt [Geneven yleissopimuksen 1 artiklan F kappaleessa] tarkoitettuihin törkeisiin rikoksiin”. Lisäksi on todettava, että vaikka rechtbank hyväksyi valtiosihteerin toissijaisen näkemyksen siitä, että tämä saattoi kieltäytyä päästämästä kantajaa Alankomaihin pakolaisena ja myöntämästä hänelle oleskelulupaa yleiseen etuun liittyvistä syistä Vreemdelingenwetin 15 §:n 2 momentin perusteella, kantaja esittää perustellusti, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettu yleisen edun käsite ja erityisesti ”Alankomaiden integriteetti ja uskottavuus itsenäisenä valtiona, erityisesti niiltä osin kuin on kyse sen velvollisuuksista muihin valtioihin nähden” ei juurikaan vastaa sitä ”terrorismia” koskevaa perustetta, jonka neuvosto on hyväksynyt yhteisessä kannassa 2001/931 ja asetuksessa N:o 2580/2001.

118 Mutta on vielä todettava muutakin, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetystä aineistosta ilmenee, että alankomaalainen syyttäjä katsoi BVD:n keräämien tietojen perusteella, ettei ollut olemassa sellaisia seikkoja, joiden perusteella kantajan osalta olisi Alankomaissa voinut aloittaa esitutkinnan.

119 Kantaja vetoaa tässä tarkoituksessa Alankomaiden tuonaikaisen ulkoasiainministerin J. De Hoop Schefferin viralliseen ilmoitukseen, joka annettiin vastauksena parlamentissa 16.8.2002 esitettyyn kysymykseen, joka kuului seuraavasti: ”Onko Alankomaat tutkinut itsenäisesti terrorismiin liittyviä syytöksiä, jotka koskevat [CPP:tä, NPA:ta ja

Sisonia]? Mikäli vastaus on myöntävä, mistä saakka ja millä tavalla?" Vastauksena tähän kysymykseen De Hoop Scheffer ilmoitti 8.10.2002 Alankomaiden parlamentille (Tweede kamer der Staten-Generaal) seuraavaa:

"Alankomaat on tutkinut CPP:n [ja] NPA:n sekä Sisonin toimintaa Alankomaissa. Tämä ilmenee muun muassa [BVD:n, josta tällä välin oli tullut Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst tai AIVD (yleinen tiedustelu- ja turvallisuuspalvelu)] vuotta 2001 koskevasta vuosikertomuksesta. – – Muun muassa AIVD:n saamien sellaisten viitteiden perusteella, joiden mukaan CPP:tä [ja] NPA:ta johdetaan Alankomaista käsin, syyttäjän johdolla tutkittiin sitä, oliko olemassa riittävästi seikkoja esitutkinnan aloittamiseksi. Ilmeni, ettei asia ollut näin."

120 Näin ollen on virallisesti ilmoitettu, että 8.10.2002, eli vähemmän kuin kolme viikkoa ennen kuin kantaja ensimmäisen kerran sisällytettiin riidanalaiseen luetteloon, mikä tapahtui 28.10.2002, alankomaalainen syyttäjä – jonka osalta Alankomaiden kuningaskunta vahvisti istunnossa, että kyse on riippumattomasta oikeusviranomaisesta – katsoi, ettei BVD:n ja AIVD:n aineisto sisältänyt riittävän luotettavia ja uskottavia todisteita tai näyttöä kantajaan kohdistuvan esitutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamiseksi Alankomaissa sellaisen terroriteon perusteella, joka liittyy kantajan osallisuuteen CPP:n ja/tai NPA:n toimintaan.

121 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tässä tilanteessa joka tapauksessa, ettei Raad van Staten vuoden 1995 tuomion tai rechtbankin päätöksen osalta voida katsoa, että ne olisivat kanteen kohteena olevien päätösten tekemisen ajankohtana vielä täyttäneet yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan vaatimuksia. Niiden perusteella ei näin ollen voinut lainmukaisesti oikeuttaa kyseessä olevien päätösten tekemistä mainittuna ajankohtana asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan perusteella.

122 Edellä esitetyt näkökohdat huomioon ottaen on aiheellista hylätä kantajan sellaiset väitteet, jotka koskevat tosiseikkojen arviointia koskevaa virhettä tai jopa ilmeistä virhettä, mutta samalla hyväksyttävä Raad van Staten vuoden 1995 tuomion ja rechtbankin päätöksen osalta kantajan pääasiallinen väite siitä, etteivät asetuksen N:o

2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa luetellut lailliset edellytykset täyttyneet.

123 Edellä 100–105 kohdassa esitetty huomioon ottaen on todettava, että sen hyväksyminen, että kyseinen väite on perusteltu, ei voi johtaa muuhun kuin päätösten 2007/445 ja 2007/868 kumoamiseen kantajaa koskevilta osin ilman, että olisi tarpeen tutkia kantajan esittämiä muita kanneperusteita.

Päätösten 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ja asetuksen N:o 501/2009 kumoamista koskevat vaatimukset

Asianosaisten lausumat

124 Kantaja tukeutuu soveltuvin osin niihin kanneperusteisiin ja argumentteihin, jotka hän on jo esittänyt päätösten 2007/445 ja 2007/868 kumoamista koskevien vaatimustensa tueksi, mutta esittää samalla uusia argumentteja tukeakseen vaatimuksiaan, jotka koskevat päätösten 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ja asetuksen N:o 501/2009 kumoamista koskevia vaatimuksiaan. Nämä argumentit koskevat erityisesti sellaisia uusia seikkoja, joihin neuvosto on vedonnut 25.2.2008 päivättyyn kirjeeseensä liitetyissä perusteluissa (ks. edellä 14 kohta).

125 Kantaja väittää tältä osin ensinnäkin, että neuvosto on tulkinnut ilmeisen virheellisesti rechtbankin 13.9.2007 antamaa tuomiota ja Haagin muutoksenhakutuomioistuimen 3.10.2007 antamaa tuomiota – jotka koskevat kantajan osalta Alankomaissa 28.8.2007 aloitettua esitutkintaa sillä perusteella, että hän olisi syyllistynyt eräisiin murhiin Filippiineillä – sekä esittänyt kyseiset tuomiot harhaanjohtavalla tavalla.

126 Kantaja toteaa ensinnäkin, että kyseiset tuomioistuimet katsoivat mainituissa kahdessa ratkaisussa, jotka esitettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.7.2008 toimitetun asiakirjan liitteissä 4 ja 5, ettei ollut olemassa minkäänlaista konkreettista näyttöä siitä, että kantaja olisi ollut suoraan mukana kyseisessä rikollisessa toiminnassa, jolla olisi voitu perustella hänen tutkintavankeutensa jatkaminen. Rechtbankin tuomio on lisäksi kumottu ja korvattu muutoksenhakutuomioistuimen tuomiolla eikä sillä näin ollen ole kantajan mukaan merkitystä.

127 Kantaja toteaa toiseksi, että kuten se oli ilmoittanut neuvostolle jo ennen päätöksen 2008/343 tekemistä, kyseiset syytteet oli jo hylätty Filippiinien korkeimman oikeuden 2.7.2007 antamalla tuomiolla (kannekirjelmän liite 9) sillä perusteella, että syytteiden taustalla oli ”poliittisia näkökohtia”. Kantajan mukaan on näin ollen mahdotonta hyväksyä sitä, että samat teot olisivat esitutkinnan kohteena Alankomaissa.

128 Kolmanneksi kantaja väittää, että neuvosto on jättänyt ottamatta huomioon rechter-commissarisin (tutkintatuomari) 21.11.2007 tekemän päätöksen, jolla alustava rikostutkinta on lopetettu riittävän vakavien todisteiden puuttuessa (ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.7.2008 toimitetun asiakirjan liite 6).

129 Kantaja väittää toiseksi, ettei kolmen alankomaalaisen tuomioistuimen kantajaa koskevassa rikosoikeudenkäynnissä antamista edellä mainituista ratkaisuista tai Filippiinien korkeimman oikeuden ratkaisusta tule esille minkäänlaisia luotettavia tai uskottavia todisteita tai näyttöä kantajan osallistumisesta terrorismitoimintaan, vaan päinvastoin. Lisäksi ne teot, joihin kantajan väitetään syyllistyneen Alankomaissa käydyssä rikosoikeudenkäynnissä, eivät kantajan mukaan ole yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettuja terroritekoja.

130 Neuvosto esittää vastauksenaan, että rechtbank totesi 13.9.2007 antamassaan tuomiossa, että useat seikat osoittivat, että kantaja oli ollut yhteyksissä Filippiinien kommunistisen puolueen keskuskomiteaan ja sen aseelliseen siipeen NPA:han. Kyseinen tuomioistuin totesi myös, että oli olemassa seikkoja, jotka osoittivat, että

kantajalla oli yhä ratkaiseva osa Filippiinien kommunistisen puolueen keskuskomitean ja NPA:n maanalaisessa toiminnassa. Muutoksenhakuasteessa Haagin muutoksenhakutuomioistuin totesi 3.10.2007 antamassaan tuomiossa, että oikeudenkäyntiaineistoon sisältyi lukuisia seikkoja, joiden perusteella voitiin katsoa, että kantajalla oli ollut Filippiinien kommunistisessa puolueessa ratkaiseva osa niiden lukuisten vuosien aikana, kun hän on ollut maanpaossa.

131 Neuvosto katsoo, että kyseiset kaksi ratkaisua vahvistavat suoraan neuvoston kantaa siitä, että kantaja on osallistunut terroritekoihin ja että kantajan osalta on tehty toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetulla tavalla.

132 Niiltä osin kuin on kyse Haagin muutoksenhakutuomioistuimen päätelmästä, jonka mukaan sen, mikä osa kantajalla on Filippiinien kommunistisessa puolueessa, ja sellaisten Filippiineillä tehtyjen, kuolonuhreja aiheuttaneiden iskujen välillä, joista häntä syytetään, ei ole voitu todeta minkäänlaista suoraa yhteyttä, neuvosto pitää kyseistä päätelmää merkityksettömänä, koska neuvosto ei perusta kantaansa kantajan syyllisyyteen kyseisiin rikoksiin, vaan siihen ensisijaiseen osaan, joka hänellä oli Filippiinien kommunistisessa puolueessa huolimatta hänen maanpaostaan Alankomaissa. Sama koskee neuvoston mukaan alustavan rikostutkinnan lopettamista.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

133 Aluksi on todettava, että rechtbankin 13.9.2007 antama tuomio ja Haagin muutoksenhakutuomioistuimen 3.10.2007 antama päätös ovat ratkaisuja, jotka on annettu sellaisen alustavan rikostutkinnan osalta, joka kantajaa vastaan on aloitettu 28.8.2007

sillä perusteella, että hänen epäiltiin vuosina 2003 ja 2004 sekaantuneen tai yllyttäneen muita tiettyihin murhiin tai murhayrityksiin Filippiineillä CPP:n sisäisten ristiriitojen yhteydessä.

134 Lisäksi ei myöskään ole näytetty toteen tai edes väitetty, että mainitut murhat tai murhayritykset – vaikka ne voitaisiinkin lukea kantajan syyksi – kuuluisivat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen terroritekojen määritelmän alaan.

135 Näin ollen on todettava, että sen enempää kuin Raad van Staten vuoden 1995 tuomio ja rechtbankin päätöskään, rechtbankin 13.9.2007 antama tuomio ja Haagin muutoksenhakutuomioistuimen 3.110.2007 antama tuomio eivät täytä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa määrättyä edellytystä.

136 Riippumatta siitä, mihin mahdollisiin jatkotoimenpiteisiin kyseinen alustava rikostutkinta ja muun muassa rechter-commissarisin 21.11.2007 tekemä päätös, jolla kyseinen esitutkinta on lopetettu painavien todisteiden puuttumisen perusteella, on johtanut, on todettava, ettei kyseisillä kahdella tuomiolla voida missään tapauksessa laillisesti perustella kanteen kohteena olevien päätösten tekemistä ja kanteen kohteena olevan asetuksen antamista asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan nojalla.

137 Lisäksi on todettava, kuten neuvosto on esittänyt kirjelmissään ja nimenomaisesti istunnossa vahvistanut, että rechtbankin 13.9.2007 antamaan tuomioon ja Haagin muutoksenhakutuomioistuimen 3.10.2007 antamaan tuomioon ei neuvoston 25.2., 29.4. ja 15.7.2008 ja 27.1.2009 päivättyihin kirjeisiin liitetyissä perusteluissa vedota yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuina toimivaltaisten viranomaisten päätöksinä, vaan sellaisina seikkoina, joiden tarkoituksena on vahvistaa niitä toteamuksia, jotka Raad van State esitti vuoden 1995 tuomiossa ja rechtbank

päätöksessään ja jotka koskevat kantajan jatkuvaa osallisuutta CPP:n ja NPA:n toimintaan. Sama toteamus on esitettävä niiden perustelujen osalta, jotka on liitetty neuvoston 16.6.2009 päivättyyn kirjeeseen.

138 Kun edellä esitetty otetaan huomioon päätösten 2007/445 ja 2007/868 toisen kumoamisperusteen tarkastelun yhteydessä, voidaan todeta, että kyseiset näkökohdat eivät voi johtaa muuhun kuin päätösten 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ja asetuksen N:o 501/2009 kumoamiseen kantajaa koskevilta osin ilman, että olisi tarpeen tutkia kantajan esittämiä muita kanneperusteita.

Oikeudenkäyntikulut

139 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 1 kohdan mukaan oikeudenkäyntikuluja koskeva ratkaisu annetaan tuomiossa tai määräyksessä, jolla asian käsittely päätetään.

140 Tässä tapauksessa tämä tuomio ei päätä asian käsittelyä, koska oikeudenkäyntiä on EY 235 artiklaan ja EY 288 artiklaan perustuvan vahingonkorvauskanteen osalta lykätty (ks. edellä 27 kohta).

141 Näin ollen oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(seitsemäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätösten 2006/379/EY ja 2006/1008/EY kumoamisesta 28.6.2007 tehty neuvoston päätös 2007/445/EY, asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2007/445/EY kumoamisesta 20.12.2007 tehty neuvoston päätös 2007/868/EY, päätöksen 2007/868/EY muuttamisesta 29.4.2008 tehty neuvoston päätös 2008/343/EY, asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2007/868/EY kumoamisesta 15.7.2008 tehty neuvoston päätös 2008/583/EY, asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2008/583/EY kumoamisesta 26.1.2009 tehty neuvoston päätös 2009/62/EY ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2009/62/EY kumoamisesta 15.6.2009 annettu neuvoston asetus N:o 501/209 kumotaan niiltä osin kuin kyseiset toimet koskevat Jose Maria Sisonia.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Forwood Švábyn Moavero Milanesi

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä syyskuuta 2009.

Allekirjoitukset